

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ —. κατά ΕΛΛΑΔΑΣ

(Προσφυγή αριθ. 1262/05)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

27 Σεπτεμβρίου 2007

Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική σύμφωνα με τους όρους που προβλέπονται από το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης. Μπορεί να υποστεί τυπικές διορθώσεις.

-Ακριβές αντίγραφο.

Στρασβούργο, 27.9.2007

(υπογραφή)

S. NIELSEN – Γραμματέας Τμήματος

Στην υπόθεση —. κατά Ελλάδας,

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας σε τμήμα αποτελούμενο από τους:

Κύριο Λ. ΛΟΥΚΑΙΔΗ, *πρόεδρο,*

Κύριο Κ.Λ. ΡΟΖΑΚΗ,

Κυρία Ν. ΒΑΛΙĆ,

Κυρία Ε. STEINER,

Κύριο Κ. ΗΑΛΙΥΕΥ,

Κύριο D. SPIELMANN,
Κύριο S.E. JEBENS, *δικαστές*,
και τον κύριο S. NIELSEN, *γραμματέα τμήματος*.

Αφού διασκέφθηκε σε συμβούλιο στις 6 Σεπτεμβρίου 2007,
Εκδίδει την πιο κάτω απόφαση, η οποία ελήφθη την ημερομηνία αυτή:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση έχει εισαχθεί με μία προσφυγή (αριθ. 1262/05) στρεφόμενη κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας, ένας υπήκοος της οποίας, ο κύριος —Ÿ.

(«ο προσφεύγων»), προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 4 Ιανουαρίου 2005 δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την προστασία των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Ο προσφεύγων εκπροσωπείται από τον κύριο Α. Ζαχαριάδη, δικηγόρο του Δικηγορικού Συλλόγου της Θεσσαλονίκης. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους απεσταλμένους του αντιπροσώπου της, κύριο Σ. Σπυρόπουλο, πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και κυρία Ζ. Χατζηπαύλου, δικαστική αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Στις 7 Απριλίου 2006, το Δικαστήριο αποφάσισε να κοινοποιήσει στην Κυβέρνηση τις αιτιάσεις τις ελκόμενες από τη διάρκεια της διαδικασίας και από την έλλειψη αιτιολογίας της απόφασης αριθ. 11600/2002 του Εφετείου Θεσσαλονίκης. Επικαλούμενο το άρθρο 29 § 3 της Σύμβασης, αποφάσισε να αποφανθεί ταυτόχρονα επί του παραδεκτού και επί της ουσίας.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

I. ΟΙ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

4. Στις 11 Φεβρουαρίου 1997, ασκήθηκαν σε βάρος του προσφεύγοντα ποινικές διώξεις για χρήση πλαστών εγγράφων. Στις 27 Ιουνίου 1997, ο προσφεύγων κλήθηκε να εμφανισθεί ενώπιον του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Θεσσαλονίκης. Η συζήτηση, η οποία είχε αρχικά οριστεί για τις 10 Μαρτίου 1998, αναβλήθηκε τρεις φορές, εκ των οποίων τη μία, στις 19 Μαΐου 1999, κατόπιν αιτήματος του προσφεύγοντος λόγω της εκπλήρωσης της στρατιωτικής θητείας του. Την 1^η Δεκεμβρίου 1999, με προδικαστική απόφαση, το τριμελές πλημμελειοδικείο διέταξε αποδείξεις (απόφαση αριθ. 17667/1999). Στις 7 Σεπτεμβρίου 2001, το τριμελές

πλημμελειοδικείο μετέτρεψε την κατηγορία, κήρυξε εαυτόν αναρμόδιο να εξετάσει την υπόθεση και την παρέπεμψε ενώπιον του μονομελούς πλημμελειοδικείου (απόφαση αριθ. 15786/2001).

5. Στις 7 Σεπτεμβρίου 2002, κοινοποιήθηκε στον προσφεύγοντα η κλήση για εμφάνισή του ενώπιον του δικαστηρίου. Αυτή παρέπεμπε στην απόφαση αριθ. 15786/2001 ως προς το αδίκημα για το οποίο κατηγορείτο ο προσφεύγων.

6. Στις 6 Φεβρουαρίου 2002, κατά τη συζήτηση, ο προσφεύγων ζήτησε την αναβολή της συζήτησης ώστε να κληθεί ο Ι.Κ., ένας μάρτυρας ζωτικής δήθεν σημασίας για την συνέχεια της διαδικασίας. Το αίτημα αυτό απορρίφθηκε από το πλημμελειοδικείο το οποίο ανέγνωσε μία κατάθεση του ίδιου προσώπου η οποία είχε ληφθεί κατά την ανάκριση της υπόθεσης. Επιπλέον, ο προσφεύγων υποστήριξε ότι η κλήση ήταν άκυρη διότι δεν του είχε κοινοποιηθεί η απόφαση αριθ. 15786/2001 στην οποία αναφερόταν η κλήση και, συνεπώς, δεν μπορούσε να έχει λάβει γνώση της μετατροπής της κατηγορίας. Το πλημμελειοδικείο απέρριψε το αίτημα αυτό, αφού έκρινε ότι ο προσφεύγων ήταν παρών κατά τη συζήτηση της 7 Σεπτεμβρίου 2001 ενώπιον του Πλημμελειοδικείου Θεσσαλονίκης. Συνεπώς, είχε λάβει γνώση της μετατροπής της κατηγορίας από το εν λόγω δικαστήριο.

7. Σε ό,τι αφορά την ουσία της υπόθεσης, ο προσφεύγων υποστήριξε ότι είχε ήδη αθωωθεί για τα ίδια συμβάντα από τις γερμανικές δικαστικές αρχές. Ως προς τούτο, προσκόμισε μία επιστολή του εισαγγελέα του Ανόβερου που των αθώωνε για το αδίκημα της πλαστογραφίας εγγράφου. Το μονομελές πλημμελειοδικείο απέρριψε την αντίρρησή του για τον λόγο ότι οι ποινικές διώξεις που ασκήθηκαν σε βάρος του στη Γερμανία αφορούσαν το αδίκημα της πλαστογραφίας, ενώ η ποινική διαδικασία στην Ελλάδα αφορούσε το αδίκημα της χρήσης πλαστού εγγράφου ενώπιον των ελληνικών πανεπιστημιακών αρχών. Στη συνέχεια, το δικαστήριο καταδίκασε τον προσφεύγοντα σε κάθειρξη επτά μηνών (απόφαση αριθ. 8161/2002).

8. Στις 7 Φεβρουαρίου 2002, ο προσφεύγων άσκησε έφεση. Στις 30 Μαΐου 2002, κατά τη συζήτηση ενώπιον του Εφετείου Θεσσαλονίκης, εμφανίστηκε η σύζυγος του προσφεύγοντα και ζήτησε την αναβολή της συζήτησης για τον λόγο ότι ο προσφεύγων είχε εισαχθεί στο νοσοκομείο λόγω προβλήματος υγείας και δεν μπορούσε να παραστεί ενώπιον του εφετείου. Προς στήριξη του αιτήματός της, προσκόμισε μία ιατρική γνωμάτευση. Αυτή είχε χορηγηθεί από ένα δημόσιο νοσοκομείο της πόλης της Κοζάνης και βεβαίωνε ότι ο ενδιαφερόμενος είχε νοσηλευθεί εκεί από την προηγούμενη της συζήτησης. Ο υπεύθυνος ιατρός βεβαίωνε

ότι ο προσφεύγων έπασχε από εμετούς που οφείλονταν σε γαστροδωδεκαδακτυλικό έλκος. Το εφετείο απέρριψε το αίτημα κρίνοντας: «από τη μαρτυρία της συζύγου του προσφεύγοντος και από την προσκομισθείσα ιατρική γνωμάτευση δεν προέκυψε, και το δικαστήριο δεν πείσθηκε, ότι συντρέχουν στο πρόσωπο του ενδιαφερομένου σοβαροί λόγοι (κατάσταση υγείας) που να δικαιολογούν την αναβολή της συζήτησης». Λόγω της απουσίας του προσφεύγοντος από τη συζήτηση, το εφετείο κήρυξε την έφεση απαράδεκτη (απόφαση αριθ. 11600/2002).

9. Στις 10 Σεπτεμβρίου 2002, ο προσφεύγων άσκησε αίτηση αναίρεσης για τον λόγο ότι η απόρριψη του αιτήματός του για αναβολή έπασχε από έλλειψη αιτιολογίας. Στις 7 Ιουλίου 2004, ο Άρειος Πάγος απέρριψε την αίτηση αναίρεσης. Ειδικότερα, το ανώτατο δικαστήριο έκρινε ότι η εν λόγω απόφαση περιελάμβανε την ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία που απαιτεί το Σύνταγμα και ο Κώδικας Ποινικής Δικονομίας αφού «τα αποδεικτικά μέσα (μάρτυρες, έγγραφα) από τα οποία το εφετείο είχε συνάγει την κρίση του, «εκτίθεντο με πληρότητα, επάρκεια και χωρίς αντιφάσεις» και «εφόσον το εφετείο δεν δέχεται τους σχετικούς με την ασθένεια λόγους, δεν υποχρεούται να εκθέσει τα σχετικά με την επικαλούμενη ασθένεια περιστατικά» (απόφαση αριθ. 1491/2004).

II. ΤΟ ΕΦΑΡΜΟΣΤΕΟ ΕΘΝΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ

10. Το άρθρο 139 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας προβλέπει:

«Οι αποφάσεις και τα βουλεύματα, καθώς και οι διατάξεις του ανακριτή και του εισαγγελέα, πρέπει να αιτιολογούνται ειδικά και εμπειριστατωμένα (...).

«Αιτιολογία απαιτείται σε όλες (...) τις αποφάσεις και τα βουλεύματα, ανεξάρτητα του αν αυτό απαιτείται ειδικά από το νόμο ή αν είναι οριστικές ή παρεμπίπτουσες ή αν η έκδοσή τους αφήνεται στη διακριτική κρίση του δικαστή που τις εξέδωσε».

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

I. ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΩΝ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΩΝ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

A. Επί της διάρκειας της διαδικασίας

11. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η διάρκεια της διαδικασίας παραγνώρισε την αρχή της «λογικής προθεσμίας», όπως αυτή προβλέπεται από το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, το οποίο έχει ως εξής:

«1. Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή (...) εντός λογικής προθεσμίας υπό (...) δικαστηρίου (...), το οποίον θα αποφασίση (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του ποινικής φύσεως (...))»

12. Η επίδικη διαδικασία άρχισε στις 11 Φεβρουαρίου 1997, ημερομηνία κατά την οποία ασκήθηκαν οι ποινικές διώξεις σε βάρος του προσφεύγοντος, και περατώθηκε στις 7 Ιουλίου 2004, με την απόφαση αριθ. 1491/2004 του Αρείου Πάγου. Διήρκεσε επομένως επτά χρόνια και περισσότερο από τέσσερις μήνες για τρεις βαθμούς δικαιοδοσίας.

1. Επί του παραδεκτού

13. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη με την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης. Σημειώνει επίσης ότι αυτή δεν προσκρούει σε κανέναν άλλο λόγο απαραδέκτου.

2. Επί της ουσίας

14. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η διάρκεια της διαδικασίας δεν ήταν υπερβολική και ότι οι αρμόδιες δικαστικές αρχές ενήργησαν με ταχύτητα.

15. Ο προσφεύγων εκτιμά ότι η υπόθεση δεν ήταν πολύπλοκη και ότι μόνο μία φορά ζήτησε την αναβολή της συζήτησης. Επιπλέον, ισχυρίζεται ότι η αναβολή αυτή ήταν αναγκαία, διότι, την περίοδο εκείνη, υπηρετούσε τη στρατιωτική θητεία του.

16. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μιας διαδικασίας εκτιμάται σύμφωνα με τις συνθήκες της υπόθεσης και λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων που έχουν καθιερωθεί από την νομολογία του Δικαστηρίου, και ειδικότερα την πολυπλοκότητα της υπόθεσης, την συμπεριφορά του προσφεύγοντος και εκείνη των αρμοδίων αρχών (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Pélissier et Sassi κατά Γαλλίας* [GC], αριθ. 25444/94, § 67, CEDH 1999-II).

17. Το Δικαστήριο έχει χειριστεί πολλές φορές υποθέσεις που εγείρουν ζητήματα παρόμοια με εκείνα της προκείμενης υπόθεσης και έχει διαπιστώσει την παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης (βλέπε *Δαλίδης κατά Ελλάδας*, αριθ. 26763/04, §§ 12-16, 21 Σεπτεμβρίου 2006).

18. Αφού εξέτασε όλα τα στοιχεία που του υποβλήθηκαν, το Δικαστήριο θεωρεί ότι η Κυβέρνηση δεν εξέθεσε κανένα γεγονός ή επιχείρημα που να μπορεί να οδηγήσει σε διαφορετικό συμπέρασμα στην παρούσα περίπτωση. Ειδικότερα, το Δικαστήριο σημειώνει ότι ο προσφεύγων ζήτησε την αναβολή της συζήτησης ενώπιον του Πλημμελειοδικείου Θεσσαλονίκης στις 19 Μαΐου 1999 και ότι αυτή έλαβε στη συνέχεια χώρα την 1^η Δεκεμβρίου 1999, ήτοι λιγότερο από επτά μήνες αργότερα. Συνεπώς, ακόμα και αν αυτή η περίοδος μπορεί να καταλογιστεί στον προσφεύγοντα, η συνολική διάρκεια για την οποία είναι υπεύθυνο το Δημόσιο διήρκεσε έξι χρόνια και εννέα μήνες περίπου για τρεις βαθμούς δικαιοδοσίας. Στα μάτια του Δικαστηρίου, παρόμοιο χρονικό διάστημα δεν μπορεί να θεωρηθεί λογικό για μία διαδικασία που δεν παρουσίαζε καμία δυσκολία.

19. Λαμβανομένης υπόψη της νομολογίας του επί του ζητήματος, το Δικαστήριο εκτιμά ότι, εν προκειμένω, η διάρκεια της επίδικης διαδικασίας είναι υπερβολική και δεν συνάδει προς την απαίτηση της «λογικής προθεσμίας».

Κατά συνέπεια, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1.

B. Επί του δικαίου της διαδικασίας

1. Επί της αιτιολογίας της απόφασης αριθ. 11600/2002 του Εφετείου Θεσσαλονίκης

20. Επικαλούμενος το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, ο προσφεύγων παραπονείται για την αιτιολογία της απόφασης αριθ. 11600/2002 του Εφετείου Θεσσαλονίκης η οποία απέρριψε το αίτημά του για αναβολή της συζήτησης.

Επί του παραδεκτού

21. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι το εφετείο, μέσα στα πλαίσια της αρμοδιότητάς του για την εφαρμογή του εθνικού δικαίου και την αξιολόγηση των αποδείξεων, δεν πείσθηκε από τα στοιχεία που προσκόμισε ο προσφεύγων με σκοπό να αποδείξει ότι έπασχε από κάποια ασθένεια. Με άλλα λόγια, το εφετείο έκρινε ότι ο προσφεύγων επικαλέστηκε την κατάσταση της υγείας του ως πρόσχημα προκειμένου

να επιτύχει την αναβολή της συζήτησης. Επιπλέον, η Κυβέρνηση σημειώνει ότι ο προσφεύγων παρέλειψε να προσκομίσει συμπληρωματικά στοιχεία ενώπιον του Αρείου Πάγου προκειμένου να αποδείξει ότι ήταν αδιαμφισβήτητα ασθενής την ημέρα της συζήτησης ενώπιον του εφετείου.

22. Ο προσφεύγων ανταπαντά ότι η αιτίασή του δεν αφορά τον τρόπο με τον οποίο το εφετείο εξέτασε την προσκομισθείσα απόδειξη αλλά την απουσία αιτιολογίας όσον αφορά την απόρριψή του αιτήματός του για αναβολή. Ειδικότερα, ο προσφεύγων παρατηρεί ότι το εθνικό δικαστήριο ουδόλως εξήγησε τον λόγο για τον οποίο κατέληξε στην απουσία ανωτέρας βίας που θα μπορούσε να έχει εμποδίσει τον προσφεύγοντα να εμφανισθεί αυτοπροσώπως κατά τη συζήτηση της υπόθεσής του. Για τον προσφεύγοντα, το εφετείο θα μπορούσε απλά να επικοινωνήσει με το δημόσιο νοσοκομείο που χορήγησε την εν λόγω ιατρική βεβαίωση προκειμένου να επιβεβαιώσει τη νοσηλεία του. Επιπλέον, ο προσφεύγων παρατηρεί ότι δεν ήταν δυνατόν να προσκομίσει ενώπιον του Αρείου Πάγου συμπληρωματικές αποδείξεις ως προς τη νοσηλεία του, διότι το ανώτατο δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο να επαναξιολογεί τις αποδείξεις, αλλά μόνο να εξετάζει τους νομικούς λόγους που προβάλλει ο ενδιαφερόμενος.

23. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, σύμφωνα με την πάγια νομολογία του που αντανακλά μία αρχή συνδεδεμένη με την καλή απονομή της δικαιοσύνης, οι δικαστικές αρχές πρέπει να αναφέρουν κατά τρόπο επαρκή τους λόγους πάνω στους οποίους στηρίζονται. Η έκταση του καθήκοντος αυτού μπορεί να ποικίλλει ανάλογα με την απόφαση και πρέπει να εξετάζεται υπό το φως των περιστάσεων της κάθε περίπτωσης (*Ruiz Torija και Hiro Balani κατά Ισπανίας*, αποφάσεις της 9 Δεκεμβρίου 1994, série A nos 303-A et 303-B, σελ. 12, § 29, και σελ. 29-30, § 27 – *Higgins και λοιποί κατά Γαλλίας*, απόφαση της 19 Φεβρουαρίου 1998, *Recueil des arrêts et décisions* 1998-I, σελ. 60, § 42). Αν και το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης υποχρεώνει τα δικαστήρια να αιτιολογούν τις αποφάσεις τους, η υποχρέωση αυτή δεν μπορεί να εκληφθεί ως απαιτούσα αναλυτική απάντηση σε κάθε επιχείρημα (*Garcia Ruiz κατά Ισπανίας* [GC], αριθ. 30544/96, § 26, CEDH 1999-I). Ομοίως, το Δικαστήριο δεν καλείται να αναζητήσει αν τα επιχειρήματα που προέβαλαν οι διάδικοι εξετάστηκαν με προσήκοντα τρόπο. Τα εθνικά δικαστήρια είναι υπεύθυνα να απαντούν στους κύριους ισχυρισμούς, γνωρίζοντας ότι η έκταση του καθήκοντος αυτού μπορεί να ποικίλλει ανάλογα με τη φύση της απόφασης και πρέπει επομένως να αναλύεται υπό

το φως των περιστάσεων της υπόθεσης (*Burg και λοιποί κατά Γαλλίας* (déc.), αριθ. 34763/02, 28 Ιανουαρίου 2003).

24. Εν προκειμένω, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι το ιατρικό πιστοποιητικό που προσκόμισε η σύζυγος του προσφεύγοντος βεβαίωνε ότι αυτός έπασχε από εμετούς που οφείλονταν σε γαστροδωδεκαδακτυλικό έλκος. Το αρμόδιο δικαστήριο, αφού άκουσε τη σύζυγο του προσφεύγοντος και ανέγνωσε το εν λόγω πιστοποιητικό, δεν πείσθηκε ότι ο ενδιαφερόμενος προέβαλε σοβαρούς λόγους για να αιτιολογήσει την αναβολή της συζήτησης. Το Δικαστήριο σημειώνει καταρχήν ότι είναι στη διακριτική ευχέρεια του δικαστή να δεχθεί ή να απορρίψει ένα αίτημα αναβολής της συζήτησης. Ο εθνικός δικαστής είναι δίχως αμφιβολία ο πιο αρμόδιος να αξιολογήσει τις αποδείξεις που προσκομίζει ο ενδιαφερόμενος και να πεισθεί για την ύπαρξη ή μη ανωτέρας βίας που τον εμποδίζει να εμφανισθεί αυτοπροσώπως ενώπιόν του.

25. Επιπλέον, δεδομένου του απλού χαρακτήρα του αιτήματος που απευθυνόταν στο εφετείο, το Δικαστήριο εκτιμά ότι θα ήταν παράλογο να απαιτηθεί από το εν λόγω δικαστήριο να εκθέσει λεπτομερώς τους λόγους για τους οποίους το απέρριψε. Πράγματι, ο αρμόδιος δικαστής αναφέρθηκε στο προσκομισθέν ιατρικό πιστοποιητικό. Διαπιστώνοντας την απουσία «σοβαρών αιτιών», υποδήλωνε ότι είχε κρίνει τόσο τη φύση όσο και τη σοβαρότητα της επικαλούμενης ασθένειας προκειμένου να καταλήξει στην απόφασή του.

26. Τέλος, το Δικαστήριο δεν λησμονεί ότι ο Άρειος Πάγος, στον οποίο προσέφυγε στη συνέχεια ο προσφεύγων, εξέτασε επαρκώς την αιτιάσή του την ελκόμενη από την εικαζόμενη έλλειψη αιτιολογίας της εν λόγω απόφασης του εφετείου. Στηριζόμενο στα αποδεικτικά μέσα τα οποία το εφετείο χρησιμοποίησε ως βάση, το ανώτατο δικαστήριο κατέληξε ότι η προσβληθείσα απόφαση ήταν επαρκώς αιτιολογημένη και δεν έπασχε από αντιφάσεις.

27. Ενόψει των όσων προηγούνται, το Δικαστήριο θεωρεί ότι το εφετείο συμμορφώθηκε, εν προκειμένω, προς την υποχρέωσή του να δώσει μία αιτιολογημένη απάντηση στο ζήτημα που του είχε υποβληθεί.

Συνεπώς, αυτό το τμήμα της προσφυγής είναι προδήλως αβάσιμο και πρέπει να απορριφθεί κατ'εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

2. Επί των λοιπών αιτιάσεων των ελκόμενων από το δίκαιο της διαδικασίας

28. Επικαλούμενος το άρθρο 6 της Σύμβασης, ο προσφεύγων παραπονείται ότι οι αποφάσεις των εθνικών δικαστηρίων ήταν λανθασμένες και άδικες. Ειδικότερα,

υποστηρίζει ότι η κλήση δεν ήταν διατυπωμένη με επαρκείς λεπτομέρειες προκειμένου να προετοιμάσει την υπεράσπισή του ενώπιον του Πλημμελειοδικείου Θεσσαλονίκης. Επιπλέον, ισχυρίζεται ότι, μέσα στα πλαίσια της ίδιας διαδικασίας, δεν μπόρεσε να εξετάσει τον Ι.Κ., έναν μάρτυρα κατηγορίας που ήταν δήθεν ζωτικής σημασίας για το αποτέλεσμα της δίκης.

Επί του παραδεκτού

29. Το Δικαστήριο παρατηρεί ότι από τον φάκελο της υπόθεσης δεν προκύπτει ότι η σύνταξη της εν λόγω κλήσης ήταν ασαφής κατά τρόπο που να μπορεί να έχει δυσχεράνει την προετοιμασία της υπεράσπισης. Πράγματι, η εν λόγω κλήση αναφερόταν ρητώς στην απόφαση αριθ. 15786/2001 η οποία εξέθετε λεπτομερώς την κατηγορία. Σε κάθε περίπτωση, ακόμα και στην περίπτωση που η εν λόγω απόφαση δεν είχε κοινοποιηθεί στον προσφεύγοντα, αυτός είχε λάβει γνώση της μετατροπής της κατηγορίας από το εν λόγω δικαστήριο, αφού ήταν παρών κατά τη συζήτηση της 7 Σεπτεμβρίου 2001 ενώπιον του Πλημμελειοδικείου Θεσσαλονίκης.

30. Επιπλέον, ο προσφεύγων ουδόλως στηρίζει την αιτίαση του την ελκόμενη από τη σημασία της εμφάνισης του Ι.Κ. Σε κάθε περίπτωση, το πλημμελειοδικείο ανέγνωσε μία κατάθεση του μάρτυρα αυτού η οποία είχε ληφθεί κατά την ανάκριση της υπόθεσης.

31. Τέλος, το Δικαστήριο δε διαπιστώνει καμία ένδειξη αυθαιρεσίας στη διεξαγωγή της διαδικασίας, η οποία τήρησε την αρχή της αντιμωλία συζήτησης και στη διάρκεια της οποίας ο προσφεύγων είχε τη δυνατότητα να εκθέσει όλα τα στοιχεία για την υπεράσπιση της υπόθεσής του. Εν κατακλείδι, το Δικαστήριο εκτιμά ότι, κρινόμενη στο σύνολό της, η επίδικη διαδικασία είχε δίκαιο χαρακτήρα, με την έννοια του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

II. ΕΠΙ ΤΩΝ ΥΠΟΛΟΙΠΩΝ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΩΝ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΩΝ

32. Επικαλούμενος το Διεθνές Σύμφωνο για τα αστικά και πολιτικά δικαιώματα, ο προσφεύγων ισχυρίζεται κατ'ουσίαν ότι υπήρξε παραβίαση της αρχής *ne bis in idem*. Παραπονεύεται, ειδικότερα, ότι είχε ήδη αθωωθεί από τις γερμανικές δικαστικές αρχές για τα ίδια περιστατικά που αποτέλεσαν αντικείμενο της διαδικασίας ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων.

33. Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των στοιχείων που έχει στην κατοχή του, και στο μέτρο που είναι αρμόδιο να γνωρίζει την ουσία του διατυπωθέντος ισχυρισμού, το Δικαστήριο δε σημείωσε καμία ένδειξη παραβίασης των δικαιωμάτων και των ελευθεριών που εγγυάται η Σύμβαση ή τα Πρωτόκολλά της.

34. Έπεται ότι αυτό το τμήμα της προσφυγής είναι προδήλως αβάσιμο και πρέπει να απορριφθεί κατ'εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

III. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

35. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους επιτρέπει την ατελή μόνον επανόρθωση των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο επιδικάζει στον ζημιωθέντα διάδικο, εφόσον συντρέχει λόγος, μία δίκαιη ικανοποίηση.»

A. Ζημία

36. Ο προσφεύγων αξιώνει 50.000 ευρώ για ηθική βλάβη την οποία υποστηρίζει ότι υπέστη λόγω των επικαλούμενων παραβιάσεων.

37. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι μία διαπίστωση της παραβίασης θα συνιστούσε αφ'εαυτής μία επαρκή δίκαιη ικανοποίηση για ηθική βλάβη.

38. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η διαπίστωση της παραβίασης της Σύμβασης στην οποία καταλήγει απορρέει από μία παραγνώριση του δικαιώματος του ενδιαφερομένου να εκδικαστεί η υπόθεσή του εντός «λογικής προθεσμίας». Το Δικαστήριο θεωρεί ότι ο προσφεύγων υπέστη μία βέβαιη ηθική βλάβη. Αποφαινόμενο κατά δίκαιη κρίση, επιδικάζει στον προσφεύγοντα 3.000 ευρώ για ηθική βλάβη, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται ως φόρος.

B. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

39. Ο προσφεύγων αξιώνει ένα ποσό 20.000 ευρώ, το οποίο αναλύεται ως εξής:

i. 15.000 ευρώ για τη διαδικασία ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων. Ως προς τούτο προσκομίζει δύο τιμολόγια συνολικού ποσού 1.330 ευρώ.

ii. 5.000 ευρώ για τη διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου, για τα οποία προσκομίζει απόδειξη αμοιβής.

40. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι τα αιτούμενα ποσά είναι υπερβολικά. Εκτιμά ότι το επιδικαστέο για την αιτία αυτή ποσό δεν μπορεί να υπερβεί τα 1.000 ευρώ.

41. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι σύμφωνα με την πάγια νομολογία του η επιδίκαση εξόδων και δικαστικής δαπάνης στη βάση του άρθρου 41 προϋποθέτει την απόδειξη της πραγματικότητας και της αναγκαιότητάς τους και, επιπλέον, του εύλογου χαρακτήρα του ύψους τους (πιο πάνω αναφερόμενη *Ιατρίδης κατά Ελλάδας* (δίκαιη ικανοποίηση) [GC], no. 31107/96, § 54, CEDH 2000-XI). Εν προκειμένω, λαμβανομένων υπόψη των προσκομισθέντων δικαιολογητικών και των πιο πάνω αναφερομένων κριτηρίων, το Δικαστήριο κρίνει εύλογο να επιδικάσει στον προσφεύγοντα 5.000 ευρώ για την αιτία αυτή, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται ως φόρος επί του ποσού αυτού.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

42. Το Δικαστήριο κρίνει προσήκον να βασίσει το επιτόκιο των τόκων υπερημερίας στο επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ

1. *Κηρύσσει* την προσφυγή παραδεκτή ως προς την αιτίαση την ελκόμενη από την υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας και απαράδεκτη κατά τα λοιπά.

2. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης ως προς τη διάρκεια της διαδικασίας.

3. *Αποφαίνεται ότι*

α) το εναγόμενο Κράτος οφείλει να καταβάλει στον προσφεύγοντα, μέσα σε τρεις μήνες από την ημέρα κατά την οποία η απόφαση θα καταστεί τελεσίδικη σύμφωνα με το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης, 3.000 (τρεις χιλιάδες) ευρώ για ηθική βλάβη και 5.000 (πέντε χιλιάδες) ευρώ για έξοδα και δικαστική δαπάνη, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται ως φόρος.

β) από τη λήξη της προθεσμίας αυτής και μέχρι την καταβολή, τα ποσά αυτά θα προσυζηθούν με τόκους υπολογιζόμενους με επιτόκιο ίσο με το επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, το οποίο θα ισχύει κατά την εν λόγω περίοδο, προσυζημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

4. Απορρίπτει το αίτημα δίκαιης ικανοποίησης κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στη γαλλική γλώσσα και στη συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 27 Σεπτεμβρίου 2007 κατ'εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του κανονισμού.

(υπογραφή)

Søren NIELSEN

Γραμματέας

(υπογραφή)

Λουκής ΛΟΥΚΑΪΔΗΣ

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση του συνημμένου
εγγράφου από τα γαλλικά.

Αθήνα, 20 Οκτωβρίου 2007

Ο μεταφραστής

Αλέξανδρος Πετρουτσόπουλος